

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Germanica

Châteillon, Sébastien

[S.l.], 1558

Cap. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54866](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54866)

T H E O L O G I A

cedinem, & voluptatē in nobis senti-
tiamus, nobiscum bene agi putemus
Deumq; amemus: sin hoc desit, do-
leamus, Deūq; obliuiscamur, nosq;
perijsse arbitremur: id quod magnū
vitium est, & malum signū. Etenim
verus amator Deum, siue æternum
bonum, æquē amat inopia, atq; in cō-
pia: æquē in acerbitate, atq; in dulce-
dine, itidemque in cæteris. In his sei-
psum quisq; exploret.

C A P X I.

*De Orco
& cæte-
ri regno*

A Nimæ Christi fuit in Orcum
descendendū, antequām in cæ-
lum ascenderet, atque idem hominis
animæ eueniat oportet: sed anima-
duerte quomodò hoc fiat. Tum fit,
cū homo seipsum nouit, & intue-
tur, seq; ita malum inuenit, & indi-
gnum omni consolatione & bono,
quod ei à Deo, aut à creaturis accide-
re queat: prætereà nihil aliud quàm
perpetuò damnatū atque perditum,
& hoc ipso etiam indignū se putat,
quin etiam putat indignū se omni-
bus calamitatibus, quæ ei in hac vita
possunt accidere, equumq; et iustum
esse, vt ei aduersentur omnia, dolo-
remq;

rēq; et cruciatū inferant, quibus om-
 nibus sit indignus. Quin equum esse
 putat, vt in sempiternū dānat⁹, & om-
 niū diabolorū subselliū. sit in Orco,
 quibus tamen omnibus sit indignus.
 Neq; vult, neq; potest vllamc cōsola-
 tionem, aut liberationē cupere vel à
 Deo, vel à creaturis: sed vult liben-
 ter consolatione & liberatione care-
 re, nec damnationem, nec dolorē ini-
 quē fert: nam id æquū iustumq; est,
 neq; Deo contrariū, sed Dei volunta-
 ti conueniens: atq; id amat, & boni
 consulit. Neq; quicquam ægrē fert,
 nisi culpam improbitatemq; suam:
 quippe quæ sit iniusta, & Deo cōtra-
 ria. Hoc ei dolorē facit, animūq; an-
 git, atq; hoc est, et vocatur, vera pec-
 cati pœnitentia, & qui ita in hac vi-
 ta venit in Orcum, idem venit post
 hanc vitā in coeleste regnum: & asse-
 quitur in hac vita eiusmodi gustum,
 qui superet omnem lætitiā atq; vo-
 luptatē, quæ in hac vita ab vllis tem-
 porarijs rebus vel acciderit, vel acci-
 dere vnquā queat. Quamdiu autem
 homo sic est in Orco, nullus cum ne-
 que Deus, neq; creatura cōsolari po-
 test: quemadmodū scriptum est. In

T H E O L O G I A

in inferno nulla est redemptio. Hac de re dixit quidam Perij, interij, viuo sine solatio, foris et intus dānatus, neminem oro, vt liberer. Iam verò non relinquit Deus hominē in hoc Orco, sed eum sibi asciscit, ita vt homo nihil cupiat, nisi duntaxat æternū bonum, intelligatq; æterno bono supra modū bene esse. Atq; hæc est eius voluptas, pax, gaudiū, quies, & satis habere. Cūq; homo nihil nisi æternum bonū, in seipso verò nihil curat aut expetit, tum fit, vt æterni boni pax, gaudiū, voluptas, lætitia, & huius generis alia omnia sint hominis, atq; ita sit homo in regno cœlesti. Hic Orcus, & hoc cœleste regnum, sunt homini in hac vita duæ bonæ, tutæq; viæ: quas qui ritè & bene inuenit, beatus est. Nam hic Orcus finitur: sed cœleste regnum permanet.

Prætereà homini animaduertendum est, cū est in hoc Orco, nihil esse, quod eum consolari possit: nec posse eum credere, se vnquā liberatum aut cōsolatum iri. Rursum cū est in hoc cœlesti regno, nihil eum cruciare aut desolare potest, neque credit posse se cruciari aut desolari:

&

circuli

12

& tamen post hunc Orcum conso-
 latur, et liberatur: et post hoc cœleste
 regnū, cruciatur, & solatio priuatur.
 Iam ita euenit homini hic Orcus, et
 hoc cœleste regnū, vt nesciat, vnde
 veniat, neq; potest homo quicquam
 sua ope vel facere, vel omittere, vnde
 illa vel ei eueniant, vel ab eo disce-
 dāt. Nec potest homo sibi ipsi quic-
 quam horum dare, aut adimere, con-
 ciliare, aut deconciliare. Quin acci-
 dit hīc, quemadmodū scriptū est:

10.3.60

Spiritus, vbi vult, spirat, & tu eius vo-
 cem audis: (videlicet, dūm præsens
 est, sed nescis vnde veniat, aut quò a-
 beat. Et cū homo in alterutro est,
 bene cum eo agitur, potestq; in Or-
 co tam tutò esse, quàm in cœle-
 sti regno. Ac quamdiu homo est in
 hac vita, potest sæpissimè ex vno in
 alterum transire: & quidem intra
 diem & noctem interdum sæpius,
 idq; absque seipso. At cū homo in
 neutro horum est, cū creaturis rem
 habet, & vltro citroque nutat, neq;
 scit, quò se vertat. Itaque nunquam
 debet hæc duo animo obliuisci.

CAPVT XII.

B 4

Dicunt